

Lindsey Kelk

Altijd het bruidsmeisje

Maddie regelt met liefde de bruiloft van haar beste vriendin, maar voor haarzelf laat de ware op zich wachten...

Lindsey Kelk bij Boekerij:

De *Ik hou van*-serie:

Ik hou van New York

Ik hou van Hollywood

Ik hou van Parijs

Ik hou van Las Vegas

Ik hou van Londen

Ik hou nog steeds van New York

Met Tess Brookes in de hoofdrol:

Tess valt door de mand

Tess staat voor het blok

Standalones:

Rachels mislukte masterplan

Altijd het bruidsmeisje

ISBN 978-90-225-7738-7

ISBN 978-94-023-0677-4 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Always the Bridesmaid*

Vertaling: Ella Vermeulen | World of Words

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2015 Lindsey Kelk

Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers

Ltd. under the title *Always the Bridesmaid*

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Janice

Mijn Dagboek als Bruidsmeisje

Naam: Maddie Fraser

Leeftijd: 31, maar zo zie ik er niet uit, echt niet

Naam van de bruid: Lauren Hobbs-Miller

Mijn bruid is: Mijn zogenaamde beste vriendin

Ik ken mijn bruid al: 12 jaar

Zo leerden we elkaar kennen: We deelden een flat in onze studententijd

De andere bruidsmeisjes zijn: Sarah Hempel, Jessica Hobbs-Miller-Joyce

Vier woorden die mijn bruid omschrijven: ~~Tirannieke~~ controlfreak Gul, liefdevol, verstandig, blond

Vier woorden die de bruidegom omschrijven: Vermoedelijk aan de drugs

De grote dag is: Te snel om nog te kunnen afvallen

Zo voelt het om bruidsmeisje te zijn: Ik zou nog liever zelf mijn baarmoeder naar buiten trekken met een roestige klerhanger en die op mijn hoofd zetten en ermee over de boulevard van Brighton paraderen Gezegend.

Gefeliciteerd!

Je bent gevraagd om je bruid te vergezellen op de reis naar de mooiste dag van haar leven, die in het teken staat van eeuwige liefde en levenslange herinneringen. Een bruidsmeisje is niet iemand die achter haar bruid aan naar het altaar loopt, maar iemand die haar bijstaat in het leven. Gisteren was je misschien een vriendin, een zus of een nichtje, maar vanaf nu tot in eeuwigheid zul je zo veel meer zijn dan dat.

In dit dagboek kun je elke stap van jullie gezamenlijke avontuur vastleggen, van de dag waarop je bruid je deze enorme gunst verleent tot de dag waarop je de verloofde die ze nu is vaarwel zegt en een echtgenote in je leven verwelkomt.

Leg alles vast en schrijf al je gevoelens, overpeinzingen en bespiegelingen op, want dit is een van de mooiste en bijzonderste privileges in het leven van een vrouw.

Je bent niet langer de persoon die je was toen je vanochtend wakker werd.

Je bent een bruidsmeisje.

1

Donderdag 14 mei

Vandaag voel ik me: uitgeput

Vandaag ben ik dankbaar voor: taxi's die je kunnen vinden dankzij een app

In deze moderne tijd is er één onbetwiste waarheid. Er zijn nog maar twee soorten mensen op de wereld: zij die bellen en zij die appen.

Het is overduidelijk dat er op de social media een stel gekken rondvaart. Het meisje van je vorige baan dat alles liket wat je op Facebook zet. De jongen met wie je in je eerste week op de universiteit optrok en die je vervolgens drie jaar negeerde, maar die je toch heeft toegevoegd op LinkedIn. En de meest zorgwekkende freak van allemaal: degene die tracht uitgebreide conversaties per privébericht op Twitter te hebben. Maar als het aankomt op echte, oprechte, eerlijke hulp-bij-het-wegwerken-van-een-lijk-zonder-vragen-te-stellen, beste vrienden ter wereld, heb je alleen appers en bellers.

Mijn beste vriendin Lauren is een beller. Hoe irritant ik het ook vind, Lauren pakt de telefoon, ongeacht wat ze te vertellen heeft. Naar mijn nederige mening als apper hoeven we niet daadwerkelijk te praten over wie er naar huis is gestuurd bij *The Great British Bake Off*; met zorgvuldig gekozen gifjes en hier en daar een emoji kunnen we onze gevoelens vrij adequaat uitdrukken. Maar Lauren houdt van bellen. Zodat ik meteen wist dat er iets aan de hand was toen ze me appte om te vragen of ik zin had om met haar en Sarah uit eten te gaan.

‘Wat denk je dat ze wil?’ vroeg Sarah toen we plichtsgetrouw op een drafe over straat liepen, keurig op tijd. ‘Waarom zijn we vanavond ontboden?’

Voor ik in de metro stapte had ik alle mogelijke scenario’s al voor mijn geestesoog laten passeren en was uitgekomen bij een kidnapping. In plaats van haar aan te treffen in een restaurant, zou er een sinistere man met een lukraak litteken zijn, die aan de bar over zijn baard zou strijken en voor middernacht een miljoen pond zou eisen, omdat hij anders haar vingers zou afhakken om die een voor een per FedEx op te sturen, omdat de post te onbetrouwbaar was.

‘Geen idee,’ zei ik. Het had geen zin dat Sarah zich zorgen zou maken over de kidnapping tot die bevestigd was. ‘Nou ja, het is leuk om even samen te eten. Ik heb het gevoel dat ik je al weken niet gezien heb.’

Wat een buitengewoon beleefde manier is om te zeggen: ‘Ik heb je verdomme weken niet gezien, trut! Ik dacht dat je een van mijn beste vriendinnen was?’

‘Ik heb het druk gehad,’ zei ze, zonder zelfs maar een poging te doen om te liegen. Ik had al min of meer verwacht dat ze met een babybuikje zou aankomen, maar was opgelucht dat ze nog altijd even graatmager was als altijd. Nou ja, niet echt opgelucht, natuurlijk. Niemand is ‘echt opgelucht’ als ze ziet dat haar beste vriendin nog altijd graatmager is, toch? Het ergste van alles is nog dat ze wel enorme tieten heeft. Zo oneerlijk. ‘Op het werk is het één groot drama op dit moment. Ik heb een nieuwe baan nodig. Bij jullie is er een vacature voor een pr-manager, wist je dat?’

‘O ja?’ zei ik, hoewel ik uiteraard wist dat er een vacature was.

Sarah maakte het bovenste knoopje van haar blouse los en weer vast, trok de kraag samen om haar keel en mompelde in zichzelf. ‘Ik begrijp nog steeds niet waarom ze niet gewoon kon zeggen: “Gaan jullie even mee wat eten?”’ veranderde ze weer van onderwerp, nog altijd vol van Het Appje. ‘Vanwaar al dit dramatische gedoe?’

Omdat je anders afzegt, zoals je alles al zes weken lang afzegt, zei ik in stilte.

‘Omdat ze een Amerikaanse is?’ opperde ik hardop.

‘Ze woont al tien jaar hier,’ wierp Sarah tegen. ‘De smoes dat ze niet van hier is kan ze niet meer gebruiken. Ik ga met haar breken, hoor.’

‘Misschien gaat ze terug?’ zei ik, maar ik hoopte dat het niet waar was. Het ging de laatste tijd vaak over haar zwangere zus en haar moeder die met haar gezondheid kwakkelde. En waarom zou je weer een hopeloze zomer in Engeland willen doorbrengen als je ook cocktails kon drinken in je strandhuis in de Hamptons en de nieuwe baby van je zus kon lastigvallen. ‘Ze stond er echt op om ons vanavond te zien.’

Om eerlijk te zijn was ik een beetje duizelig van blij opwindning. Doordeeweeks ging ik normaal gesproken niet uit. Nooit. En ja, ik besef hoe triest dat klinkt. Maar ik werk veel en al mijn vrienden zijn happy setjes. Dat komt je sociale leven niet ten goede. Waarom zou je uitgaan als je thuis kunt zijn met je vriend of vriendin met een fles wijn, terwijl je uitgelaten lacht en fajita’s maakt? Niets mis mee, ik snap het, ik doe precies hetzelfde met mijn levenspartner, een enorme fles gin. En ja, we zijn samen heel gelukkig, bedankt voor de belangstelling.

Sarah zag er echter helemaal niet duizelig van blij opwindning uit. Sterker nog, ze keek ronduit ongelukkig.

‘Ze is altijd zo vasthoudend,’ zei ze terwijl ze haar eeuwige knotje strak trok. Sarah had een eigen look. Sarah droeg haar haar altijd opgestoken in een topknotje. Sarah had altijd volmaakt aangebrachte eyeliner op. En Sarah droeg haar blouses altijd helemaal dichtgeknoopt. En toch, tegen alle verwachtingen in, zag Sarah er altijd fantastisch uit. Ondanks dat haatte ik die knot. Ik wilde hem afknippen met een tuinschaar. Maar dat deed ik niet want ik ben een Goede Vriendin. ‘Je krijgt nooit een keuze van haar. Ik wilde vanavond helemaal niet uitgaan, ik wilde alleen maar een avondje thuis zijn.’

‘Ik weet niet precies wat je me duidelijk probeert te maken. Maar ik krijg zomaar het gevoel dat je helemaal geen zin hebt om uit eten te gaan.’

Vuile blik van haar.

Ik grijnsde. ‘Nou ja, je make-up ziet er weer beeldig uit.’ Ik stak mijn arm door die van haar, of ze het nu wilde of niet. ‘Dus laten we ons daaraan optrekken.’

‘Whatever.’

Bij twijfel, altijd een vrouw complimenteren met haar vaardigheden met eyeliner.

Sarah liet mijn arm los om een meute angstaanjagende jonge tieners te ontwijken, die midden over de stoep denderden. ‘Ik ben helemaal niet in de stemming. Wie wil er nou op donderdagavond in Londen zijn? Niemand, er zijn dan alleen maar losers.’

Ik ving een glimp op van mezelf in een etalageruit en probeerde mijn verrukte blik te onderdrukken, voor ze die zou zien en van mijn smoel zou slaan. Losers en ik vonden het dol op donderdagavond in Londen. Als iemand per se een enorme Chagriynosaurus Rex wilde zijn, moest ze dat zelf weten, maar ik zou er mijn avond niet door laten bederven.

Waarschijnlijk niet.

‘Hé, hallo, zijn jullie daar eindelijk?’

Lauren bleek zich in een piepklein plekje aan de bar te hebben gewurmd toen we binnenkwamen, als Happy en Cranky. Sarah stond toe dat ze kort gehugd werd voor ze een dubbele gin-tonic bestelde, terwijl ik buitengewoon krachtig fijngeknepen werd. Lauren kent haar eigen kracht niet. Lauren gaat naar de sportschool. Ik denk dat het een met het ander te maken heeft, maar kan niet uit ervaring spreken, of uit zelf uitgevoerd onderzoek putten om deze theorie mee te ondersteunen.

‘Hoest?’ Ik danste van de ene voet op de andere terwijl ik woest met mijn vingers door mijn haar woelde. Toen ik wegging van kantoor, had het prima gezeten. Nou ja, het was bruin en schoon ge-

weest. Maar nu, omringd door zo veel Mooie Mensen, nog even afgezien van mijn twee beste blonde vriendinnen, wist ik opeens zeker dat het vet was en klitten had en ik me nodig kaal moest laten scheeren. Of misschien gewoon even een paardenstaart had moeten maken. Beslist het een of het ander.

‘Ik zeg niets voor we rustig zitten,’ zei Lauren en ze zwiepte haar voorbeeldige haar uit haar gezicht en in dat van mij. ‘Ik heb een tafeltje en champagne geregeld, je hoeft nu niets te bestellen, Sarah.’

Sarah schonk haar een onheilspellende blik, gooide een biljet van vijf pond op de bar en klokte haar G&T in twee slokken naar binnen.

‘Champagne?’ merkte ik op. ‘Wat valt er te vieren?’

‘God, Maddie.’ Laurens ogen sprankelden. Het leek erop dat iemand al aan de champagne had gezeten. ‘Heb nog even tien seconden geduld.’

Ondanks Sarahs weinig montere houding lachte Lauren nog altijd van oor tot oor toen we bij ons tafeltje arriveerden. In haar bijzijn maakten we altijd grapjes dat ze er zo veel beter uitzag dan wij omdat ze een Amerikaanse was en achter haar rug om stelden we elkaar gerust – op een zo aardig mogelijke manier – dat dit kwam omdat ze nog nooit van haar leven had gewerkt. Maar toegegeven: vanavond glansde ze nog wat meer dan anders.

‘Dus, hoe is het met jullie?’ vroeg ze terwijl ze de ober haar stoel voor haar liet uittrekken. ‘Het is eeuwen geleden dat ik jullie heb gezien.’

‘Zijn gangetje,’ antwoordde ik. ‘Waarom had ik niet even wat met mijn haar gedaan? Laurens blonde manen krulden altijd zo bevallig aan de uiteinden, alsof er een fee langs was gevlogen om haar punten te kussen. ‘Shona werd opgeroepen voor een mammogram, maar ze had gehoord dat dat pijn deed, dus dwong ze mij om eerst te gaan.’

‘Je baas heeft je tot een mammogram gedwongen?’ Lauren keek me aan met ogen als schoteltjes en prikte me in mijn linkertiet. ‘Hoe krijgt ze dat voor elkaar? Jezus, Maddie.’

‘Weet ik veel.’ Ik mepte haar hand weg. ‘Het stond in mijn agenda,

pas later realiseerde ik me dat het een beetje raar was. En blijf van mijn boobies af, we zitten in een restaurant, ja?’

‘Alsof dit het ergste is wat ze ooit heeft gedaan,’ zei Sarah. Ze trommelde met haar vingers op tafel en keek met haviksogen toe terwijl de ober het folie van de fles champagne pelde. ‘In mijn ogen was het bieden van terminale zorg aan de incontinentie hond van haar baas echt te veel gevraagd.’

Ik liet dit even bezinken.

‘Het was een schat van een hond als hij niet overal poept,’ antwoordde ik.

‘Maar hij poept nu eenmaal overal,’ kaatste Sarah terug.

‘Deed het pijn?’ Lauren rimpelde haar neusje vanwege onze scherts over hondenpoep. ‘Het mammogram?’

Ik sloeg mijn armen om mijn bovenlichaam en knikte. ‘Alleen eraan denken doet al pijn. Maar goed, het is belangrijk om ze te laten maken.’

‘Dat is zo,’ stemde Sarah in. ‘Als je tot een risicogroep behoort. Jij bent een vrouw van eenendertig zonder borstkanker in de familie, die deze middag haar tieten tussen twee platen heeft laten afklemmen om haar baas te kalmeren. Dat is toch anders. Laat ze er nu dan toch alsnog zelf een maken?’

‘Ik heb een MRI voor haar geboekt,’ zei ik met de zachte stem die een genegeerde muis zou gebruiken. Een mammogram leek haar niets voor haar, toen ze mijn verslag had gelezen.’

Sarah schonk me een van haar dodelijke blikken.

‘Ik snap niet waarom je niet gewoon ontslag neemt,’ onderbrak Lauren me voor Sarah kon exploderen. ‘Hoe lang ben je nu al haar assistent, Maddie? Een jaar of tien of zo? Je kunt overal een baan als assistent krijgen. Wacht, nog niet openmaken,’ beval ze de ober, die zijn hand al om de champagnekurk had. ‘Ik wil een toost uitbrengen.’

‘Jezus, in dat geval wil ik graag een Hendrick’s en tonic,’ zei Sarah. ‘Een dubbele graag.’

Ik stak mijn hand op. ‘Voor mij ook, dankje wel.’

‘Meiden...’ Laurens stem neigde al snel naar zeurderig als ze haar zin niet kreeg. Gek genoeg gebeurde dat zelden. ‘Ik wil niet dat jullie dronken worden.’

‘We worden niet dronken,’ beloofde ik. ‘Alleen kostelijk aangeschoten. En je weet best dat het niet zo makkelijk is om ergens weg te gaan en weer nieuw werk te vinden. Het is op dit moment overal moeilijk als het om banen gaat.’

‘Er is best veel werk als eventassistent,’ merkte Sarah op. ‘Kijk je wel naar vacatures?’

‘Ik ga dus niet de ene shitty baan inruilen voor een andere shitty baan. En het is niet altijd vreselijk.’ Ik haalde diep adem om aan mijn goed geoefende waarom-ik-mijn-vreselijke-baan-niet-opzeg-speech te beginnen. ‘Jullie krijgen alleen de ergste dingen van me te horen. Het is ook best interessant. Ik mag veel verschillende dingen doen en het is een leuk bedrijf. Alleen Shona kan wel eens moeilijk doen. En ik ontmoet veel mensen...’

Sarah onderbrak me en keek me ongelovig aan. ‘Moeilijk doen? Hoor jij jezelf wel praten? Je komt nog een keer aan met een blauw oog en dan zeg je: “Ze slaat me alleen maar omdat ze van me houdt.” Je blijft hangen in een rotbaan omdat je te schijterig bent om te vertrekken. Ik ken je langer dan vandaag, Mads. Je woont al tien jaar in dezelfde flat, je hebt al tien jaar dezelfde baan...’

‘Ik heb ook al tien jaar dezelfde beste vriendinnen,’ interrumpeerde ik haar, en ik hoopte dat ik dreigend genoeg klonk. ‘Misschien zou ik inderdaad eens het een en ander moeten veranderen.’

‘Nou ja, je gaat in ieder geval naar geweldige feesten,’ zei Lauren. Lieve vredestitcher Lauren. ‘En je krijgt ontzettend veel gratis taart.’

‘Ik krijg ontzettend veel gratis taart,’ zei ik met een veelbetekende blik op Sarah, die al heel wat van die gratis taart van me had gekregen. ‘Dank je wel, Lauren.’

‘Maar,’ vervolgde ze met een van haar lieve lachjes. ‘Als je zou opstappen, zou je misschien gelukkiger zijn. En zouden wij je vaker te zien krijgen.’

Lauren, schijnheilige, achterbakse trut.

‘Hoe is het met jou, Sarah?’ Ze negeerde mijn woedende blik. ‘Waar ben jij allemaal mee bezig?’

‘Niks bijzonders,’ zei Sarah en ze keek gretig naar de G&T die net voor haar werd neergezet. ‘Druk, moe, van die dingen.’

‘Zware dag gehad?’

‘Alle dagen zijn zwaar. Maddie is niet de enige die een nieuwe baan zou moeten zoeken.’

Lauren wierp me een snelle, vragende blik toe, waar ik op antwoordde met schouderophalen. Als Sarah een slechte bui had, had het bitter weinig zin om te proberen uit haar te trekken wat er aan de hand was.

‘Laten we de champagne openmaken,’ stelde Lauren opgewekt voor en ze wenkte naar de ober met de fles. ‘Voor het gesprek weer over mammografieën of hondenpoep gaat.’

Ik lachte breed. ‘Typische donderdagavondonderwerpen.’

‘Dit is niet helemaal zoals ik het me had voorgesteld.’ Ze grabbelde onder de tafel in haar tas, om er twee kunstzinnig ingepakte roze cadeautjes uit te halen. Er was een enorme hoeveelheid gekruld lint bij betrokken. En dan druk ik het nog zachtjes uit. ‘Maar ik heb een nieuwtje en dat wilde ik meteen met jullie delen.’

Sarah staarde van de cadeaus naar Lauren en haalde diep adem voor ze de rest van haar tweede G&T naar binnen sloeg. ‘O nee,’ fluisterde ze.

‘Wat is er?’ Ik keek zo snel van mijn ene vriendin naar de andere dat ik er vrij zeker van was dat ik ze zou kunnen aanklagen voor whiplash. ‘Mis ik iets?’

‘Michael heeft me gisteravond een aanzoek gedaan,’ verklaarde Lauren, die even aan haar hand prutste en toen een ring met een enorme diamant tentoonstelde, die alleen maar van Claire’s Accessories kon zijn, want dit kon onmogelijk een echte steen zijn. ‘We zijn verloofd.’

Ik had haar nog nooit zo gelukkig gezien en Lauren wás altijd al gelukkig. Dus Lauren was gelukkig, ik was gelukkig, de ober was gelukkig en Sarah was... O. Sarah keek niet gelukkig. Voor het

geval je het wilt weten: het duurt exact zeven seconden voor stil ontzag overgaat in ongemakkelijke stilte. Voor ik het wist, bevonden we ons in een van de meest ongemakkelijke stiltes waar ik ooit deel van heb mogen uitmaken. Laurens lach begon te bevriezen en haar vrolijke opwinding werd gespannen verwarring, terwijl Sarah eruitzag alsof ze hier ter plekke aan tafel een mammogram onderging.

‘Ben je zwanger?’ vroeg ik.

Blijkbaar was dat niet de juiste vraag om te stellen.

‘Jezus, Maddie, nee.’ Lauren rolde met haar ogen en pruilde. ‘Ik mag toch hopen dat hij me heeft gevraagd omdat hij van me houdt. Die dingen gebeuren. Weet je nog, toen Sarah trouwde? Witte jurk met alles erop en eraan, kerk, feest, bruidsmeisjes?’

‘O nee,’ herhaalde Sarah fluisterend. Haar gezicht was asgrauw geworden en ze ging alle oogcontact uit de weg, ook toen ik haar onder de tafel schopte.

‘Dat is de reden dat ik heb gevraagd of jullie hiernaartoe wilden komen vanavond,’ vervolgde Lauren in haar *Keep Calm and Carry On*-stem. Ze was dan misschien als Amerikaanse geboren, maar die meid had de stiff upper lip van een Brit als het nodig was. Ze kon doen alsof er niets aan de hand was als een echte pro. ‘Ik wil jullie vragen of jullie mijn bruidsmeisjes willen zijn.’

‘Maar natuurlijk!’ schreeuwde ik. Bruidsmeisjes! Laurens bruidsmeisjes! Lauren ging trouwen! Aargh! Ik bedoel: Hoera! ‘Wauw, dat is geweldig, Lauren, kom hier.’

Huggen leek me het sociaal gewenste gebaar, maar een halve hartslag later ging ik van gelukkige extase naar het besef dat ik nu de ouwe vrijster van de groep was. Toch omhelsde ik haar in plaats van haar hart te doorboren met het botermesje. Ik ben keurig opgevoed.

‘Sarah, hoe geweldig is dit?’ Ik zette grote, geanimeerde ogen op en keek naar onze andere vriendin aan de overkant van de tafel, terwijl Lauren haar ring liet zien aan de ober, die er beleefde geluiden over maakte.

Sarah zei echter niets. We zouden zo moeten krijsen dat de buurtafels ons ongemakkelijk zouden gelukwensen met het nieuws, maar in plaats van op te springen om mee te doen aan een groepshug, staarde Sarah naar haar knieën terwijl er tranen over haar wangen rolden.

‘Sarah?’

Ze maakte een afwerend gevaar en probeerde haar tranen in te slikken, zodat ze kon spreken. Goeie ouwe emotioneel geconstipeerde Sarah was eindelijk geëxplodeerd. Ze voelde zich natuurlijk te overweldigd door geluk om op te staan. Het was echt indrukwekkend, want Sarah hilde nooit. Toen we op de begrafenis van haar oma waren, was zij degene die mij aanporde en zei dat ik me een beetje moest beheersen. Maar de onverwachte verlovingsring van onze vriendin met een beetje een saaie man, die schoonmaakkmiddelen zag als een gepaste uitdrukking van liefde, had Sarah zowaar gebroken.

‘Volgens mij moet ik kotsen,’ zei ze krakerig.

Het was een respons die Lauren noch ik had verwacht.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik. ‘Gaat het een beetje?’

Ze keek op, er zat meer mascara op haar wangen dan op haar wimpers en haar mond was een samengeperst streepje. Als een Lady Macbeth gekleed in Topshop schudde ze haar hoofd en wong ze haar handen.

‘Dit zijn bruidsmisjesdagboeken,’ zei Lauren, vastbesloten om opgewekt te blijven. Ze ging weer zitten en schoof de twee roze pakketjes over de tafel. ‘Waarom jullie al je fijne herinneringen kunnen opschrijven. Zoals de keer dat ik jullie vroeg om mijn bruidsmisjes te zijn, jullie mijn verlovingsring liet zien en Sarah zei dat ze moest kotsen.’

En toen viel het me pas op dat Sarahs hand volledig kaal was. Geen diamant te bekennen. Geen verlovingsring, geen trouwring.

Shitterdefuck.

‘Kom op, meiden, ik ga trouwen!’ riep Lauren voor ik iets kon zeggen. Ze wuifde de hand met haar nieuwe blinkende accessoire heen en weer en had het te druk met haar eigen ring te bewonderen om op

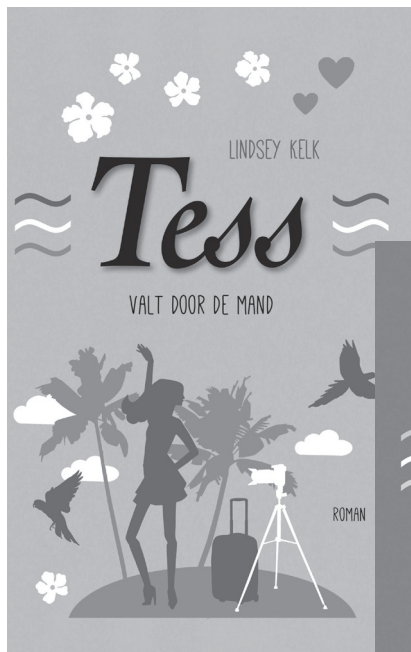
te merken dat er eentje miste aan iemands hand. ‘Sporen jullie niet of zo? Wees eens een beetje blij voor me!’

‘Sorry, het was niet mijn bedoeling om onbeschoft te zijn,’ zei Sarah. Ze hief haar glas champagne in een eenzame toast en dronk die toen in één keer leeg. ‘Steve heeft me dit weekend laten weten dat hij wil scheiden, maar goed: hoera voor jou. Proost.’

Dus, lief dagboek. Het leuke aan deze avond was dat ik dit beledige dagboek kreeg. Minpuntje was dat het een van de meest ongemakkelijke avonden van mijn hele leven werd. Als ik er zo op terugkijk was het ’t waarschijnlijk allemaal niet waard.

LEES MEER VAN

Lindsey Kelk

Alleen verkrijgbaar als

e-book